

เกี่ยวก้อย

บทที่ 10

ป่าหลวย มีลูกจ้างช่วยงานหนึ่งคน แต่เจ้าหล่อนมักขลุกอยู่ที่ชั้นบน ทำงานซักกรีตกวาดถูและนอนกลางวันนานๆ ในเวลาที่ฉันอยู่ที่ร้าน ป่าหลวย ก็ไม่เรียกหาเจ้าหล่อน ดังนั้นหากมีการส่งของรับของ ก็เป็นเรื่องของฉันทั้งนั้น

วันนั้น มีสินค้าล็อตใหญ่ซึ่งรวมทั้งพวกเครื่องตีมาส่ง คนขับรถส่งของเป็นผู้ชายสูงอายุ ซึ่งได้แต่ส่งหีบห่อหนักๆ ลงจากกระบะท้ายรถให้ฉันรับไปเก็บเข้าที่ “ลูกจ้างไม่อยู่ ฉันเองก็ปวดหลังตั้งแต่เมื่อวาน” เขาว่าอย่างนั้น แล้วป่าหลวยก็รีบเอาใจ เพราะบางครั้งของที่ส่งไปก็มีจำนวนจำกัดไม่พอแบ่งมาถึงร้านนี้

“ไม่เป็นไรหรอก เฮีย ต่อยตั้งมันยกไหว”

ฉันไม่เกียงงานแบกหาม โชคดีที่ธรรมชาติให้ร่างกายที่แข็งแรง ซึ่งสะสมจากการทำงานหนักมาแต่เล็ก แต่ไว้ในสายตาของใครบางคน มันอาจเป็นภาพที่น่าเวทนาเกินกว่าจะรับไหว เพราะเมื่อฉันเกร็งแขนรับน้ำหนักลังเครื่องตี กำลังใจลอยมองทางเดินซึ่งต้องขึ้นลงระดับทางเท้าชั้นๆ ร่างสูงใหญ่ ก็เข้ามาประชิดด้านหน้า ถ่ายรับน้ำหนักของไปส่วนหนึ่ง

ฉันชะงักงันงง ใบหน้าที่ลอยอยู่สูงขึ้นไป มีรอยแผลเป็นบางๆ สีหน้าขริมแต่ว่าประกายตาอ่อนนอบอ่อน

“พี่ถือให้” เขาพูดเบาๆ น้ำเสียงอ่อนๆ ออกจะขริม

ฉันรีบปล่อยเพราะว่าเราอยู่ใกล้กันเกินไป มือเขาสัมผัสถูกมือฉัน “จะให้วางที่ไหน”

เขาหันมาถามเมื่อฉันเดินตามงๆ ป่าหลวย หันมาเขม่นมองเสื่อยัดเก่าๆ กางเกงยีนมอซอของกลด คงทำให้ป่าไม่พอใจ ทำหน้านิ้วคิ้วขมวด

ฉันตอบว่า “วางตรงนี้ก็ได้อ...”

เขาวางของลงแล้วเดินกลับไปที่รถส่งสินค้า ฉันรีบเดินตาม

“ไม่ต้องช่วยหรอก... ทำเองได้...”

แต่ว่าเขาไม่สนใจ “ไม่เป็นไร พี่อยากช่วย”

ส่วนพ่อคำที่นำของมาส่งก็พอใจที่จะส่งของหนักๆ ให้ผู้ชายตัวโตมากกว่าให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ คราวนี้เขารับลังหนักๆ ซ้อนกับป่าเหมือนคุ้นเคยกับงานเป็นอย่างดี ฉันจึงรับภาระถือของเบาๆ เดินตามหลัง

ขณะที่ฉันตรวจรับของตามรายการ กลดก็ปลีกตัวจากไปเงิบๆ ฉันหันไปเห็นหลังกว้างๆ ที่ดูแข็งแรงเดินห่างออกไป จะวิ่งตามไปบอกขอบใจก็กระไรอยู่

“ใครนะ... ใครอี! ต่อยตั้ง”

ฉันทำเป็นไม่ได้ยินเสียงป่าหลวยถาม พอคนอื่นจากไป ป่าก็ซักถามเสียงเข้ม “เจ้าหนุ่มคนเมื่อกี้นี้เป็นแฟนแกหรือ ต่อยตั้ง”

“ไม่ใช่สักหน่อย” ฉันขยับจะเดินหนี ป่ารีบฉวยข้อมือไว้

“แล้วทำไมต้องมองมันแบบนั้น สายตาแกมันฟ้องนะ แกชอบมันใช่ไหม”

ป่าชอบตีความเอาเองแบบนี้ ฉันใช้วิธีเงิบตื้อๆ ซึ่งป่าเคยชินแต่ก็ไม่วายเกร็งข้อมือบิดเนื้อตันแขนฉันอย่างหมั่นไส้

“จะรักจะชอบใครละก็ ดูให้ดีๆ ก่อนนะ อย่าสันคิตวิ่งตามไ้ก๊วย ไม่มีหัวนอนปลายเท้า ชีวิตแกจะลงเอยแบบเดียวกับแม่ของแก”

คำพูดแบบนี้แหละ ที่ทำให้ฉันไม่รักป่า

แล้วบุงก็กีฬาถมทองมาตามฉันที่ร้าน ถมทองสำรวจตรวจตราไปทั่ว เธอเบ้หน้า ดำหน้าว่าร้านสกปรก แล้วก็เลือกซื้อขนมหลายอย่าง ทั้งตอรองราคาและกล่าวหาป่าหลวยว่าขายของแพง

“ขนมนี้ ที่อื่นขายกันห้าสิบบาทเท่านั้นเองคะ ทำไมที่นี้ขายตั้งห้าสิบบาทละคะ”

ป่ารีบลดราคาให้ ก็นโยบายของป่าคือติดป้ายเกินราคาเพื่อที่จะบอกลดอยู่แล้ว

บุงก็ถามฉันว่า “ทำไมต่อยตั้งไม่ไปที่บ้าน โทรศัพท์ก็ติดต้อไม่ได้ ทำไมเธอไม่เปิดเครื่อง”

ก็เวลาที่ฉันรอให้เธอโทร เธอก็เงิบหาย ฉันรู้อยู่แล้วว่า ถึงอย่างไรก็คงต้องผิดหวัง

“แม่ให้มาตาม แม่กลัวว่าต่อยตั้งจะโกรธที่ตอนแรกแม่เป็นคนจะให้ต่อยตั้งเดินรำกับพี่บุงแล้วก็กลับมาบอกยกเลิก พี่บุงก็ถามถึงต่อยตั้ง”

“เอาอีกแล้ว ก็บอกแล้วว่าไม่โกรธ”

“ถ้างั้นไปบ้านด้วยกันนะ วันนี้ผมทงมา ฉันก็เลยชวนมาตามต๋อยต๋อง” สีหน้าเธอกระตือรือร้น

บ๊ายหลวยเข้ามาพูดคุยเอาใจ พอรู้ว่าบั้งก็อยากมารับฉันไปบ้าน ป้าก็ช่วยส่งฉันขึ้นรถบั้งก็โดยไม่ยอมให้บิดพลิ้ว “คบคนดี ๆ ไว้เถอะ ไม่เสียหายหรอก” บ๊ายชอบพูดแบบนี้ โดยที่บ๊ายแยกความหมายของคำว่า คนดี ๆ และ คนรวย ๆ ไม่ออก

สำหรับบ๊าย เพราะว่าบั้งก็รวย ทุกคนในบ้านของเธอจึงถูกมองว่าเป็นคนดี

คุณพ่อไปตีกอล์ฟกับเพื่อนๆ ส่วนคุณแม่เอาใจฉันเหมือนจะขอโทษที่ทำให้ฉันต้องผันสลายเรื่องงานเต็นรำ แล้วก็พูดเรื่องที่จะจัดการให้ฉันสอบคัดเลือกเข้ารับทุนนักกีฬาของมหาวิทยาลัย ด้วยทำที่ตั้งใจจริงที่จะให้การสนับสนุนช่วยเหลือ

“แต่ต๋อยต๋องต้องมาซ่อมว้ายน้ำด้วยกัน พี่บุงจะได้ช่วยแนะนำทำว้ายน้ำที่ถูกต้องให้”

แต่ว่าฉันหมดความตั้งใจเสียแล้ว ยิ่งในขณะนี้ ที่กฤดาการมีคอนรักชิดใกล้ ฉันก็ยังไม่อยากพบเห็น ครั่งนี้เขาปฏิบัติต่อฉันด้วยท่าทีที่แตกต่างไปจากเดิม... ห่างเหินแครงขริม ไม่กรักรักริมหยอกเย้าเช่นชายหนุ่มกระทำต่อหญิงสาวที่เขาต้องใจเหมือนก่อน

เขากลับกลายเป็นพี่ชายที่สำนึกผิด มันทำให้ฉันใจหาย รู้สึกผิดหวัง สุกุเสีย

เขาปลื้มใจไม่เข้ามาคลุกคลี ในเวลาที่พบกันก็ไม่พูดอะไรมาก นอกจากทำสีหน้าลำบากใจ ไม่พูดสักคำ เรื่องที่ทิ้งฉันไปเฉยๆ ในงานที่วางแผนร่วมกันไว้ดีดี แต่ก็นั่นแหละ คนไร้ค่าอย่างฉันย่อมต้องพร้อมยอมรับการเปลี่ยนแปลงเสมอ เขาก็ไม่แตกต่างจากคนอื่นๆ ที่เดินผ่านฉันไปได้ทุกเมื่อหากว่ามีทางเลือกอื่น

“ต๋อยต๋อง... ดีจริงที่มา...” เขาพูดแค่นั้นเอง

แต่มันก็อาจจะเป็นเพราะตัวฉันเองด้วย ที่ทำสีหน้าท่าทีเหมือนไม่รู้ร้อนรู้หนาวทำให้เขาทำตัวไม่ถูก

มีรถยนต์แล่นมาจอดที่หน้าบ้าน เสียงคุณแม่หยอกเย้าลูกสาว “ใครมาเอ๋อ” แล้วบั้งก็ส่งเสียงใสๆ เจือหัวเราะ

“พี่สินมาคะ..!”

ใบหน้าเธอเปล่งปลั่ง ฉันแอบถอนใจ ฉันไม่เคยเบ่งบานสดใสสวยงามเหมือนบั้งก็ ไม่เคยหัวเราะเสียงใสประกายดาววาววับมองโลกด้วยความบริสุทธิ์ใจเช่นเธอ

สินมนัส ยิ้มรื้น ทำความเคารพผู้ใหญ่ ก่อนจะทักทายคนอื่นๆ เสียงสาว ๆ พูดคุยต้อนรับเร็นั้น ฉันยกเครื่องดื่มออกมาบริการแล้วถอยห่าง ทำเป็นไม่สนใจที่เขาหันมาหลีวตาให้ ในระหว่างนั้นเขาหันมามอง แล้วหลีวตาให้อย่างหยอกเย้าหลายครั้ง พอมีโอกาสก็เดินเข้ามาทัก

“ต๋อยต๋อง... ดีจริงที่พบกันอีก”

ดีจริงหรือ ไม่เห็นจะดีเลย ผู้ชายคนนี้หยอกเย้าสาว ๆ ไปทั่วสายตาของเขา พอมองใครก็คล้ายโลมเลียมมองลึกลับเหมือนจะคะเนถึงข้างในเสื้อผ้า ฉันไม่สบายใจที่เขามายุ่งเกี่ยวกับคนใสๆ อย่างบั้งก็

คุณแม่พูดว่า “ต๋อยต๋องรู้ไหมจะ คุณพ่อของสินเป็นหนึ่งในคณะกรรมการคัดเลือกให้ทุนนักศึกษา คุณมนัส อยากให้สินมาดูแลต๋อยต๋องจนกว่าจะผ่านการสอบ”

สินมนัส ยิ้มกว้างพูดว่า “พี่จะช่วยทบทวนวิชาเรียนให้”

ท่าทีของกฤดาการในวันนี้ที่ห่างเหินเปลี่ยนไปจากวันก่อน ทำให้ฉันอยากจะบอกทุกคนว่าฉันจะไม่ไปสอบ และฉันอยากไปให้พ้นจากทุกๆ คนที่นี่

“เอ้อ... ไม่เป็นไรคะ.....”

“ต๋อยต๋องเค้ามีคนอยากติวให้หลายคน” ถมทงแกล้งว่า

“ใครหรือ”

“ก็มีพี่บุงคนหนึ่งละ” เธอทำสีหน้ามีนัย หันไปคาดคั้นทำให้คนที่ถูกพูดถึงขยับตัวอย่างอึดอัด “จริงไหมคะ พี่บุง ถมทงได้ยืมพี่บุงพูดอย่างนั้นจริงๆ นะคะ”

ฉันไม่อยากฟังก็เลยหนีเข้าครัว ตั้งใจว่าพอทำอาหารกลางวันเสร็จก็จะหนีกลับ เจ็บปวดน้อยใจจนน้ำตาแทบจะหยาดหยด แล้วฉันก็ได้ยินเสียงคุณแม่อุทานคล้ายแปลกใจดังที่หน้าประตู

“อ้าว บุง ทำอะไรอยู่ตรงนี้จะ ลูก”

เสียงเบาๆ ของลูกชายตอบโต้ตะกุกตะกัก ฉันคิดว่าจะเห็นร่างสูงๆ เดินตามคุณแม่เข้ามา แต่ก็เปล่า

ฉันแอบถอนใจอย่างผิดหวังตัวเองที่คิดหวังเพื่อเจ้า

“เด็ก ๆ จะซ่อมเต็นรำกัน แม่ก็เลยมาตามต๋อยต๋อง”

“ต้อยติ่งจะทำอาหารกลางวันค่ะ”

“ให้หม่อมทำก็ได้ ต้อยติ่งไปให้กำลังใจบั้งก็เต็นรำหนอยเถอะจ๊ะ”

มีหม่อมสาวเยาว์วัยไม่มากที่ชอบการลีลาศ แต่คนกลุ่มนี้ดูจะจริงจังกับมัน พวกผู้ใหญ่มีใจรักแล้วตั้งให้ลูกๆ ทำตาม พอทำได้แล้วได้รับการชื่นชม เด็กๆ ก็เลยนึกสนุกไปด้วย เวลาจัดงานราตรีสังสรรค์ คู่เต้นโชนซ์ที่เยาว์วัยเป็นสีสันดึงดูดความสนใจเสมอ

พอออกจากครวัก็ไต่ยีนเสียงเพลงดังแว่ว บ้านหลังนี้มีห้องโถงกว้างที่มีเครื่องปรับอากาศสมรรถภาพสูง พอเลื่อนโตะเก้าอี้หลบก็จะได้ที่ว่างกว้างขวาง เพื่อนๆ ของคุณพ่อคุณแม่จึงชอบมารวมตัวกันที่นี่ โดยที่บางคนก็ชอบหิ้วเสียบึงอาหารติดมือมาเผื่อแบ่งกันด้วย

ฉันประวิงเวลาอืดเอื้อนล้างมือ แต่คุณแม่ก็ไม่ต้องพูดซ้ำหลายครั้ง ถมทองกำลังจับคู่กับสินมนัส... พยายามก้าวตามจังหวะ แต่ก็สะดุดตึงกันหยุดครั้งแล้วครั้งเล่า กฤดาการล่วงหน้ามาก่อน ยืนอยู่ข้างๆ น้องสาวหันมามองยิ้มๆ ส่วนบั้งก็หัวเราะเสียงใส

“ต้อยติ่ง จังหวะนี้ยากเกินไปหรือว่าพีสินเต็นเก่งเกินไปก็ไม่รู้ ขนาดถมทองยังเข้าคู่ไม่ได้เลย”

“แหม ฉันไม่ใช่หนักเต็นอาชีพนะยะ” ถมทองถูกแซวค้อนขยับ

“ไหน ต้อยติ่งมาลองดูซิ” สินมนัสส่งเสียงเรียก

ฉันมองบั้งก็อย่างลึกลับ เธอหันมาพยักพเยิด

“ต้อยติ่ง ลองเต็นกับพีสินดูซิ”

“ถ้าเก่งจะควงออกงาน” เขาพูดยิ้มๆ

ฉันไม่ได้ชอบสินมนัสจนอยากจะเต็นรำด้วย ทั้งกฤดาการก็ยืนมองอยู่ ทำให้หลังเลท่าตัวไม่ถูก คนที่ยิ้มกริมรอยคอย จับมือฉันดึงเข้าไปหา แล้วมืออีกข้างก็โอบหลังตั้งรั้งเข้าไปจนชิดจนรู้สึกอึดอัดใจ

พีสินเคยตั้งใจจริงจังที่จะชวนฉันไปทำงานด้วย จึงฝึกหัดฉันอย่างเข้มข้น ปัญหาของมือใหม่อย่างสินมนัสคือการตั้งและการส่งคู่เต็นในจังหวะที่ผิดพลาด แต่ว่ามันก็ไม่ยากเกินกว่าฉันจะรับไหว แล้วอีกไม่นานเมื่อเขาหยุดความตั้งใจที่จะ “นำ” และ “ควบคุม” จริงๆ จังๆ เราก็เข้าคู่กันได้อย่างดี จนฉันลืมเรื่องขุ่นข้องหมองใจเปลอหัวเราะตอบคู่เต็นที่แสดงความพึงพอใจในผลงานออกมาอย่างเปิดเผย

แต่ครั้นเห็นกฤดาการเดินหนีออกจากห้อง ฉันก็รู้สึกหม่นหมองเช่นเดิม

มีสินมนัส... บั้งก็ก็ไม่รังเกียจที่ฉันกระซิบบอกลา

“แล้วมาบ่อยๆ นะ ต้อยติ่ง”

พอเดินพ้นจากบ้านใหญ่ ฉันก็แทบจะต้องวิ่งหนี ปาดหน้าตาที่หยาดหยด โกรธตัวเองที่เจ็บปวดกับท่าที่ที่เปลี่ยนไปของกฤดาการ เมื่อวันก่อนเขายังก้อร้อก้อติ๊กหยอกเย้าไกล้ซิด ในวันที่เหมือนมีกำแพงมาติดกัน...

ฉันบอกตัวเองว่าหากไม่จำเป็นจะไม่กลับมาอีก.....

วันรุ่งขึ้นเมื่อจะกลับบ้านป่าเหลย ขณะที่กำลังยืนรออยู่ที่ป้ายรถเมล์ไกล้ร้านค้าของป่าหลวย กลดก็เดินเข้ามาหา เอ่ยทักขริมๆ

“ไม่ได้พักที่นี่หรือ”

“เปล่านั้น”

“บ้านอยู่ไกลไหม”

ฉันไม่มีบ้านสักหนอย “ก็ไกล.....”

“กว่าจะถึงบ้านก็ค่ำซิด”

“ก็ค่ำทุกวัน”

“พีไปส่งดีไหม”

“ไม่ต้อง..เอ่อ ไม่เป็นไร ไม่เคยมีใครไปส่ง...” ไม่เคย...จริงหรือ ก็กฤดาการเคยไปส่งครั้งหนึ่ง เมื่อตอนที่ฉันไปอยู่เป็นเพื่อนบั้งก็ที่โรงพยาบาลตอนที่เธอตกน้ำนั้นไง

“แล้วนอนค้างคืนที่บ้านมดแดงบ่อยๆ หรือ”

“ไม่บ่อย.....”

เห็นด้วยทางตาว่าเขามองฉันอยู่นาน อาจจะคิดหาเรื่องมาพูดมาคุย แต่ท่าที่เขาไม่ใช่คนช่างพูด ดังนั้นเราจึงไม่ได้พูดอะไรกันมาก จนรถเมล์มาจอด ฉันรีบขึ้นรถโดยไม่ได้ออกลาเพราะกลัวว่าหากพูดคุยด้วย เขาจะเข้าใจว่าทางเปิดแล้วพาตัวเข้ามาทำให้ยุ่งยาก

แต่พอรถออก ฉันก็อดหันมองคนที่ยืนหน้าขริมมองตามไม่ได้

แปลกจัง... ฉันรู้สึกใจหาย

กลัวว่าจะไม่ได้พบกันอีก.....